1

Літак сіпався, набирав висоту крізь темні густі хмари. На заході небо розрізали блискавки. Знак «пристебнути ремені безпеки» англійською та французькою мовами не згасав. Стюардеси не подавали напоїв. Гуркіт двигунів посилився. Пасажири мовчали.

Високий чоловік, затиснутий у кутку біля вікна, розгорнув свій журнал і знову згорнув. Краплі дощу залишали на ілюмінаторі блідо-прозорі, наче від пальців якоїсь примари, сліди.

Раптом пролунав приглушений вибух і почувся якийсь тріск. Уздовж фюзеляжу дуже повільно прокотилася кульова блискавка і яскраво спалахнула над крилом. Літак здригнувся. Двигуни заревли ще дужче.

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

«От було б чудово, якби ми розбилися, — подумав собі той чоловік. — Раз і назавжди».

Однак літак вирівнявся і виринув із хмар на сонячне світло. Пані, яка сиділа через прохід, прокоментувала: «Це вже вдруге зі мною таке. Я починаю думати, що небезпека просто слідує за мною». Застережні сигнали згасли. У проході стюардеси знову покотили візок із напоями.

Високий чоловік попросив скотч із Пер'є і сьорбав його з удячною міною на обличчі. Літак із монотонним гулом прямував далі на південь, високо понад хмарами, над самісіньким серцем Франції.

Аби остаточно прокинутися, Крейґ прийняв холодний душ. Хоч, напевно, то не було похмілля: складалося враження, ніби його очі трохи пригальмовують і не встигають за рухами голови. Як і завжди такими ранками, Крейґ твердо вирішив, що цього дня міцних напоїв не вживатиме.

Він обтерся рушником, але волосся не витирав — мокра голова дарувала приємне відчуття прохолоди. Загорнувся в один із великих білих махрових халатів, які були в шафі його «люкса», увійшов до вітальні й зателефонував на рецепцію, щоб замовити сніданок. Напередодні, попиваючи перед сном останнє віскі, він недбало розкидав одяг по всій кімнаті — на кріслі валявся пом'ятий смокінг і сорочка з краваткою. Біля так

і недопитої склянки, вкритої крапельками вологи, стояла незакоркована пляшка.

Крейґ перевірив поштову скриньку на внутрішньому боці дверей. Видобув звідти свіже число «Ніс-Матен» і пакунок із листами, який секретарка переслала йому з Нью-Йорка. Там були листи від адвоката та бухгалтера. Серед інших конвертів Крейґ також зауважив щомісячний звіт із біржі. Він жбурнув листи на стіл, не розкриваючи. Зважаючи на стан ринку цінних паперів, його маклери могли хіба лементувати з відчаю. Бухгалтер, вочевидь, надіслав останні неприємні новини з поля бою із Податковим управлінням. А лист від адвоката стосувався дружини. Це все може почекати. Година ще надто рання для маклерів, бухгалтерів, адвокатів та дружини.

Він пробіг очима першу шпальту «Ніс-Матен». Інформагенція повідомляла про перекидання додаткових військових підрозділів до Камбоджі (до *Камбоджу*, як кажуть місцеві). І одразу поруч — фото усміхненої італійської акторки на терасі готелю «Карлтон». Кілька років тому вона вже отримувала канську нагороду, але та усмішка свідчила, що цьогоріч актриса особливих ілюзій не плекає. Ще там була фотографія президента Франції, п. Помпіду, в Овернi. І процитоване його звернення до мовчазної більшості французького народу зі запевненнями, що жодної загрози революції у Франції наразі немає.

Крейґ кинув газету на підлогу й через устелену килимами кімнату з білими стінами та високими стелями,

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

умебльовану для зліквідованої російської аристократії, босоніж вийшов на балкон. Він подивився вниз на Середземне море, що розкинулося за набережною Круазет. Три американські десантно-штурмові кораблі, які вчора стояли у Каннській затоці, вночі знялися з якоря. Було досить вітряно, сіре похмуре море вкрилося білими баранцями спінених хвиль. Хлопці, які доглядають за пляжем, вже рівненько розгребли пісок і виставили матраци з парасолями. Через вітер парасольки тріпотіли нерозкриті. Прибій із силою налітав на берег. Якась відважна огрядна жінка плавала в морі просто навпроти готелю. «Відтоді, як я приїздив сюди востаннє, погода змінилася», — подумав він.

Востаннє було восени, після закінчення сезону. Бабине чи, інакше кажучи, «індіанське» літо, на узбережжі, яке ніколи не бачило індіанців. Золотавий серпанок, невиразні барви осінніх квітів. Крейґ пам'ятав інші Канни, — коли вздовж лінії моря в пишній зелені садків стояли розкішні медово-жовті та рожеві палаци. Тепер узбережжя спотворювали огидні багатоквартирні будинки з крикливими помаранчевими та яскраво-синіми балконами. Міста стрімко знищують самі себе.

Постукали в двері.

— *Антре*, — гукнув він, не повертаючи голови, розглядаючи середземноморський пейзаж. Вказувати кельнерові, куди поставити столик, не було потреби. Крейґ живе в цьому готелі три дні, персонал уже вивчив його звички.

Утім, коли він повернувся з балкона, у кімнаті стояв не офіціант, а дівчина. Невеличка на зріст, метр шістдесят, шістдесят два, прикинув він мимоволі. Вона була в сірому бавовняному светрі, задовгому й на кілька розмірів більшому. З-під засуканих рукавів, які вочевидь пасували б якійсь баскетболістці, стирчали тоненькі засмаглі зап'ястки.

Светр звисав майже до колін поверх зібганих вицвілих джинсів із плямами відбілювача. Дівчина була в сандалях. Темне каштанове волосся, довге, неохайне, вигоріле й пересохле від сонця і морської солі, сплутаними пасмами спадало на плечі. У величезних темних сонцезахисних окулярах, за якими не видно було очей на вузькому трикутному обличчі, вона скидалася на чудернацьку допитливу сову. На плечі — недоладно вишукана італійська шкіряна торбинка з мідними застібками. Дівчина знітилася, зустрівшись із ним поглядом. У Крейґа з'явилося відчуття, що якщо побачити її босі ноги, виявиться, що вона якийсь час не милася, принаймні з милом.

«Американка», — подумав він. Це було зворотно шовіністичне припущення.

Крейґ щільно запнувся. Паска, щоб підперезатися, не було, та й халат не призначений для світських заходів. За найменшого руху поли розліталися.

— Я думав, що це офіціант, — сказав він.

— Я хотіла зустрітися з вами особисто, — сказала дівчина.

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Вимова була американська. Важко сказати, звідки саме.

Його дратував гармидер у номері. Дратувало, що дівчина вдерлася сюди, коли він чекав на кельнера.

— Більшість людей зазвичай телефонує перш ніж підійматися, — сказав він.

— Я боялася, що ви не захочете зустрітися, якщо я спершу зателефоную, — відказала вона.

«Боже, — подумав він, — це одна з тих».

— Чом би вам не спробувати ще раз, панночко? — спитав він. — Чом би не спуститися вниз, назвати своє ім'я, почекати, поки портьє повідомить про вашу появу, а тоді...

— Я вже тут, — вона була не з тих дівчат із запопадливою я-вами-так-захоплююся усмішкою. — Я сама представлюся. Маккіннон, Ґейл Маккіннон.

— Я мав би вас знати? — у такому місці як Канни ніколи не знаєш, кого зустрінеш.

— Ні, — відповіла вона.

— А ви завжди так зненацька вдираєтеся до людей, які ще не встигли вдягтися і чекають сніданок?

Він почувався ніяково, вкотре запинаючи поли халата, щоб прикрити свої причандалля, до того ж із мокрої голови капало, на грудях виднілися сиві волосинки, ще й цей безлад у кімнаті.

— У мене серйозна справа, — сказала дівчина. Вона не наблизилася до нього, але й не відступила. Просто стояла на місці, рухаючи в сандалях босими пальцями.

— У мене теж справи, юна панночко, — сказав він, відчуваючи, як із мокрого волосся на чоло капає вода. — Я маю намір поснідати, почитати газету і спокійно, на самоті, чекати життєвих перипетій, які готує для мене цей день.

— Не марудьте, пане Крейґ, — дорікнула вона. — Я не маю наміру якось вам нашкодити. Ви точно самі? — Дівчина багатозначно глянула на ледь прочинені двері до спальні.

— Юна панночко, дорогенька... — «Говорю як дев'яносторічний дід», — роздратовано подумав він.

— Просто я спостерігала за вами, — сказала вона, — і за три дні нікого поруч із вами не помітила. Я маю на увазі нікого із жінок. — Поки вона казала ці слова, темні окуляри сканували кімнату. Він зауважив, що погляд дівчини затримався на зайву частку секунди на столі, де лежав рукопис сценарію.

— А ви хто? — запитав він. — Детектив?

Дівчина всміхнулася. Принаймні зубами. Що роблять її очі, можна було тільки здогадуватися.

— Не бійтеся, — відказала вона. — Радше журналістка.

— Цього сезону марно очікувати якихось новин щодо Джессі Крейґа, панночко. Тож зичу вам всього найкращого, — він ступив крок до дверей, вона ж не ворухнулася.

Постукали в двері. До кімнати ввійшов офіціант, тримаючи тацю з помаранчевим соком, кавою, круасанами та грінками, і невеличкий складаний столик.

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>